

Tothom s'hi sotmeté sense preguntar-se per què, per pur mimitisme. Potser perquè feia esnob. I com sol esdevenir-se amb els vicis i mals costums, la innovació fou presa tan a la valenta que s'arribà a marcar-hi els curts del repartiment, amb què resultaven un seguit de cops de braç amunt i avall tan estrambòtics com fora de to. Sigui perquè l'exageració ho fos tant que fins cansés els més acèrrims, la veritat és que ha remès ostensiblement, però n'ha quedat el passar de curts a llargs amb un moviment sobtat i militar, la marcialitat i l'encarcament del qual no té res de sardanista.

No és estrany que partint d'una concepció deformada del que és i representa la sardana s'hi vagin succeint les aberracions com és ara la proliferació de colles exhibicionistes que no accepten ningú més (la veritat és que també fa por d'entrar-hi); això tampoc no fa sardanista i qui sap si és motiu perquè molta gent no se senti atreta per la dansa.

L'Armentera.
Sardanes de Festa Major a la Plaça.